

[Arbejdsministeren]

med rejser eller flytning inden for landets grænser. En undtagelse gælder rejsehjælpen, der omfatter befordring med offentligt transportmiddel samt eventuelt i tilfælde af længere rejser et mindre tillæg. For så vidt angår denne ydelse kan arbejdsdirektøren fastsætte regler om, at den gives til rejser fra Danmark til udlandet.

Sådan rejsehjælp kan ydes til en arbejds-søgende, der rejser for at overtage arbejde i et af de nordiske lande. Rejsehjælp til andre lande ydes kun efter forudgående tilladelse fra arbejdsdirektoratet i hvert enkelt tilfælde og er i praksis begrænset til Europa. Betingelsen er i alle tilfælde, at der er tale om rejse til et i forvejen etableret arbejdsforhold, og at rejsen ikke betales af andre, f.eks. af arbejdsgiveren.

For så vidt angår det at yde rejsehjælp til personer, som allerede befinder sig i udlandet, f.eks. danske søfolk i udenlandske afdelinger, falder det uden for den nugældende lovgivnings muligheder. For søfolk gælder det særlige, at arbejdsdirektoratet har godkendt nogle udbetalingssteder, som hr. Tommy Dinesen også var inde på det før, for dagpenge i udlandet. Forudsætningen for opretholdelse af disse udbetalingssteder har været, at der er behov for arbejdskraften det pågældende sted og derfor ikke behov for ydelse af hjælp til at rejse andre steder hen. Men hvis der foreligger en eller anden konkret situation, som jeg forstod på begrundelsen i hr. Tommy Dinesens spørgsmål, er vi selvfølgelig parate til at se på dette spørgsmål.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg vil gerne takke for svaret, og så skal jeg nok sørge for, at der kommer eksempler frem til ministeren.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Det som nr. 8 opførte spørgsmål (spørgsmål nr. 430), der er stillet af Svend Erik Hovmand (V) til ministeren for offentlige arbejder, er efter spørgerens ønske overgået til skriftlig besvarelse.

Det som nr. 9 opførte spørgsmål er stillet til ministeren for skatter og afgifter, men da ministeren ikke er til stede, går vi videre til det som nr. 10 opførte spørgsmål.

Spm. nr. 396

10) Til indenrigsministeren af:

Ole Bernt Henriksen (KF):

»Er det tilladt amtskommunale erhvervs-træningscentre at påføre bl. a. smørrebrødsforretninger konkurrence?«

Skriftlig begrundelse

Der er i Århus eksempel på, at et erhvervstræningscenter i Risskov underbyder visse smørrebrødsforretninger og således fjerner deres eksistensgrundlag.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg kender ikke den institution, der er omtalt i begrundelsen for hr. Ole Bernt Henriksens spørgsmål, og jeg kan derfor ikke tage stilling til dens forhold og de nærmere omstændigheder i den konkrete sag.

Jeg kan sige lidt generelt om kommuners muligheder for at konkurrere med det private erhvervsliv, eller hvordan man nu vil udtrykke det.

Kommuner er som udgangspunkt afskåret fra at drive erhvervsvirksomhed, medmindre der er lovhjemmel for det. De traditionelle kommunale virksomheder, som forsyner folk med vand, gas, elektricitet og fjernvarme, udgør for så vidt, kan man måske nok sige, en konkurrence i forhold til andre mulige forbrugsvalg, men det forhold er jo almindeligt accepteret, på samme måde som vel ingen eller få i alt fald har anfægtelser, fordi bibliotekerne på sin vis kan siges at konkurrere med boghandlerne.

Der er heller ikke noget til hinder for, at kommuner ved kommunalt ansatte håndværkere og arkitekter vedligeholder kommunale ejendomme, eller at amtskommuner på egne vaskerier får vasket linned m.v. fra amtskommunens sygehuse. Andre eksempler kunne være salg af træ fra kommunale skove eller salg af vejbygningsmaterialer fra en kommunal grusgrav. Af de sidste to eksempler kan man udlede en generel regel om, at kommunerne kan sælge de produkter, der opstår som følge af en i øvrigt lovlig kommunal virksomhed. Når kommunerne gør det, må de være forpligtede til at prisfastsætte produkterne driftsøkonomisk rationelt.